

КАКВО ПЕЕ ПЛАНИНАТА 1917

ПОЕТИЧЕСКИ НАВЕИ ПРИ
КОСТЕНЕЦКИЯ ВОДОПАД

ЗЕЛЕНО

Навред зелено: лесовете,
гори, гори до кръгозора,
зелени чуки, долове,
в зеленина потъва взора;

в зелено къпят се очите,
в зелено къпи се душата,
смарагдени са планините
и сенките, и светлината.

Зелени красоти, омая!
Кипи живот във сила мощна.
Вред рай зелен! О, вред все тая
природа царствено-разкошна!

СКИТАНЕ

Задъхан, морен се катеря,
по стръмни рътове гористи,
па често спирам взор да вперя
в чаровен шир през гъсти листи.

И гълтам жадно, до упоя
озона благотворно-здрави
или фърчи душата моя
по върховете руноглави.

И сещам в себе пресни сили,
и сещам в себе прежна младост —
о, здравствуйте, родопски вили!
О, здравствуй, светла жизнерадост!

СЛАВЕИТЕ

В града млъкнали веч, но тука
в тоз край планински, още пеят;
на, кацнали на тая бука
мелодий славеите леят.

Надварят се в чаровно пенъе,
един на други се обаждат
и клоните над мен зелени
все трели сипят, трели раждат.

И все по-нажни, по-упойни
в звучащия бук песните стават,
руладите по-кръшни, стройни
над мойта се глава раздават.

И сякаш тия мили птички
звучат на цялата дъбрава:
«Ах, пейте! Сладко пейте всички:
певец ни слуша и внимава.»

ЯР

Отвѣд реката яр изронен
грози ми гледката, жълтей.
Ни цвят, ни здравец благовонен
по тоз гол сипей не вирей.

Наоколо: гори, шум, радост —
единът яр пустинен, глух,
посред ликующата младост
скелет сега изглозган, сух.

И глъхне ярът натъжено,
мъртвей без песни, без цветя,
като сърце опустошено,
кат обезверена душа.

КИТКА

Получих цвете миризливо
от някоя си непозната —
движение на сърце красиво,
трептяще тука в планината.

Почудих се: мома ли мила
бе тя? Жена или русалка
за мен самотник се смислила?
Ил жертва бях на грешка жалка?

«Не чака цвете оснежена
глава от младостта любима,
не се усмихва май на зима» —
мълвях си там с душа смутена...

Разбрах най-после за кого е
таз китка горска и замлъкнах
и вместо въз сърцето мое
на мойта лира я завтъкнах.

ВОДОПАДЪТ ПЛАЧЕ

Днес, мрачен, по скалистий стръм
изкачих се над водопада,
скръбта си в вечния му гръм
да потопя, че скръб ме влада.

Но гръмът му на плач горчив
превърнал бе се и в риданье,
от тях долът ехтеше див,
гората цяла бе стенанье.

— Защо ридайш? — попитах аз. —
Друг път бе гръм, а плач сега си!
— Аз пак съм същ, но в тоя час
гласа ми слушаш през скръбта си.

СБОГОМ

Сам седя под таз борика,
а умът лети далеч:
пак столицата ме вика,
на таз планина велика
«сбогом» ще да кажа веч.

Пак в вълните на живота
и в шума ще вляза аз
и на грижите в хамота:
кораба — надут, пилота
чака: иде тъжен час.

Час на тихата раздяла
с вас, гори, вълни, хълми,
с теб, природо, разцъфтяла,
с теб, свободо, в мене пяла,
с вас, зефири, миризми.

През клонака слънце свети,
глухо стига речний шум,
страстно дъхат цветовете,
а орли над върховете
плуват си в лазурний друм.

Ах, защо душа ми стене?
Ох, небе, гори, бърда,
трябва ли «Добро виденье»
да ви кажа със вълнение,
или «Сбогом навсегда»!